

лата и лека-полека — у дома. И знаешъ ли, какъ си изгледанъ? Се трѣбва да помнишъ нѣщо! Съ чупки пиперъ и хлѣбъ. Още щомъ се роди, майка ти те захрани съ хлѣбецъ и чесновъ лукъ — ей-тъй, за здраве, тя всички ви е тъй захранила. Воистина, отсетнѣ ти боледува, ама кой знае отъ що бѣше. Нашата снаха Стоянка отгледа едното дѣте само съ маслинки и хлѣбецъ. Цѣли десетъ мѣсеца сѣ туй му дѣвкѣ. Кой знае защо, млѣко не можа да ѝ слѣзе. Понѣкога го надояваха роднини и комшийки... И израсте дѣте за чудо. Пакъ и сега вжщи то е най-виголавото. Вашето дѣтенце при туй угаждане, при туй треперене надъ него, — да е ей-такова!... Пакъ и вий, като гледамъ...

Бойковски слабо слушаше всичко туй: всичкитѣ му мисли бѣха съсредоточени въ болното дѣте и енервираната му майка. Дали щѣше да възрази нѣщо на баща си, не се знае, тъй като, още старецътъ не свършилъ бащинскитѣ си съвѣти, въ антрето се чу тропотъ.

Туй бѣше и истинскиятъ докторъ.

Дѣдо Генко намѣри за добръ да излѣзе сега вѣнъ — да не прави калабалжкѣ.

Докторътъ прѣгледа болното, прѣдписа му малка доза хининъ и успокои родителитѣ му, че нѣма опасностъ: дѣтето е нѣщо прѣяло, или поизстинало, или пъкъ му се е развалилъ сънътъ. Впрочемъ, и въ всички случаи докторитѣ се туй повтарятъ — съзнателно или не.

Тѣкмо да си върви, пристигна и другиятъ докторъ. При вида на туй, що завари у Бойковски, той се намѣри въ небрано лозе.

Бойковска зе ролята на прѣпорѣчителъ.

— Господинъ докторъ Бариловъ, нашъ сродникъ! Послѣ: Господинъ докторъ Каменовъ, нашъ добъръ приятель!...

При рѣкосването докторъ Каменовъ изгледа внимателно Барилова, па продума:

— О, мой колежъ, а? радвамъ се!...

— Господинъ Бариловъ, докторъ на административнитѣ науки! — счете за нужно да допълни остроумната Бойковска.